

Sygn. akt III AUa 719/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SA Teresa Czekaj
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi G. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 czerwca 2012 roku w sprawie VII U 1169/12

o dalszą wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni G. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 9 maja 2013 r. sygn. akt VII U 4209/12

I. z urzędu prostuje w komparycji zaskarżonego wyroku oczywistą omyłkę poprzez zastąpienie niewłaściwie wpisanej tam daty wydania wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w sprawie sygn. akt VII U 1169/12 : „16 kwietnia 2012 roku” prawidłową datą: „13 czerwca 2012 roku”;

II. oddala apelację.

III AUa 719/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił wniesioną przez G. G. skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 13 czerwca 2012 r., wydanym w sprawie sygn. akt VII U 1169/12 oraz umorzył postępowanie w części, w której skargę cofnięto.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że decyzją z dnia 13 lutego 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. przyznał G. G. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek o to świadczenie. Wnioskodawczyni pozostawała wtedy w stosunku pracy. Wpłata emerytury została wówczas zawieszona z uwagi na kontynuowanie stosunku pracy.

Ubezpieczona w dniu 6 marca 2009 r. złożyła wniosek o wznowienie wypłaty zawieszonych świadczeń emerytalnych. Decyzją z dnia 23 kwietnia 2009 r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości świadczenia oraz podjął jego wypłatę od dnia 1 marca 2009 r. W tej ostatniej dacie nie obowiązywał już (uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r.) przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego (bezsporne). W tej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacał G. G. świadczenie, mimo, że nadal pozostawała w zatrudnieniu.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. wszedł w życie przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, którego treść była tożsama z uchylonym wcześniej przepisem art. 103 ust. 2a tej ustawy. W związku z tym decyzją z dnia 6 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał G. G. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r., z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia.

Odwołanie G. G. od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 czerwca 2011 r. wydanym w sprawie sygn. akt VII U 1169/12.

Wnioskodawczyni złożyła w dniu 6 grudnia 2012 r. skargę o wznowienie postępowania zakończonych ostatnio powołanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego.

W oparciu o poczynione niesporne ustalenia Sąd Okręgowy zważył, że skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 k.p.c. w sytuacji określonej w art. 401¹ k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą jej dopuszczalność.

W niniejszej sprawie podstawą wydania zaskarżonej w sprawie VII U 1169/12 decyzji organu rentowego z dnia 6 października 2011 r. w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury był przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726), obowiązujący od dnia 1 stycznia 2011 r. Przepis ten stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Przy zastosowaniu wskazanych przepisów organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego.

W kwestii konstytucyjności wskazanych przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 (Dz.U. 2012 r., poz. 1285) orzekł, iż przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych utracił bowiem moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia sentencji w/w wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz.U. 2012 r., poz. 1285).

Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury w dniu 1 stycznia 2009 r. (ZUS omyłkowo wskazał w decyzji datę o miesiąc wcześniejszą – wniosek G. G. został złożony w styczniu 2009 r.). Miało to miejsce przed okresem objętym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, tj. w czasie, kiedy podjęcie wypłaty świadczenia było uzależnione od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Zdaniem Sądu Okręgowego dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje bez znaczenia podjęcie przez ZUS w pewnym okresie wypłaty emerytury wnioskodawczyni. Wynikało to z uchylecia powołanego wyżej przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie zmieniało to faktu, iż prawo do emerytury zostało nabyte wcześniej. Z punktu widzenia powołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego istotne znaczenie ma tu jedynie data przyznania (nabycia) prawa do emerytury. Niekonstytucyjność powołanych wyżej przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma wpływu na treść orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w części, w której skarga o wznowienie postępowania została cofnięta, zaś w pozostałym zakresie oddalił skargę.

Apelację od powyższego wyroku wniosła G. G. zaskarżając go w części oddalającej skargę o wznowienie postępowania i zarzucając mu:

a/ naruszenie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzonego do porządku prawnego z dniem 1 stycznia 2011 r. na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) poprzez błędne jego zastosowanie w sytuacji, gdy z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego wynika, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury z dniem 13 lutego 2009 r.;

b/ naruszenie art. 8 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP poprzez brak bezpośredniego zastosowania przepisów ustawy zasadniczej z pominięciem niekonstytucyjnych przepisów art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w zw. z art. 2, 21 i 64 Konstytucji RP, co jest w pełni uzasadnione wykładnią językową przepisów Konstytucji RP;

c/ naruszenie art. 193 Konstytucji RP poprzez brak zawieszenia postępowania i przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją RP art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w zw. z art. 2, 21 i 64 Konstytucji RP.

W konsekwencji tych zarzutów apelantka wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 czerwca 2012 r. [w apelacji omyłkowo została wskazana data wydania zaskarżonego wyroku, tj. 9 maja 2013 r.] wydanego w sprawie sygn. akt VII U 1169/12 i uwzględnienie jej odwołania od decyzji (...) Oddziału w L. z dnia 6 października 2011 r., nr (...), a mianowicie przywrócenie wypłaty należnych jej świadczeń od czasu zawieszenia ich wypłaty do dnia 21 listopada 2012 r., ewentualnie zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny kwestii zgodności z Konstytucją RP art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni G. G. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r. W tej dacie pozostawała w stosunku pracy. W związku z tym organ rentowy w decyzji z dnia 13 lutego 2009 r. ustalającej prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r. jednocześnie zawiesił wypłatę tego świadczenia, pouczając wnioskodawczynię, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Po rozpatrzeniu kolejnego wniosku G. G. z dnia 6 marca 2009 r. ZUS decyzją z dnia 23 kwietnia 2009 r. wznowił wypłatę emerytury od dnia 1 marca 2009 r., tj. od miesiąca, w którym wniosek ten został zgłoszony. Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy miał na uwadze, że wnioskodawczyni nabyła po raz pierwszy prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. i ta okoliczność jest decydująca dla oceny, czy apelantka, mimo kontynuowania zatrudnienia nabyła prawo do realizacji tego świadczenia. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2009 r. Wynikało to z błędnego przyjęcia, że G. G. złożyła wniosek o emeryturę w dniu 5 stycznia 2009 r. W decyzji z dnia 13 lutego 2009 r. o przyznaniu emerytury ZUS prawidłowo przyjął, że wniosek o emeryturę został złożony w dniu 22 grudnia 2008 r. i w związku z tym ustalił prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym wniosek o to świadczenie został złożony. G. G. wniosek o emeryturę złożyła za pośrednictwem swego pracodawcy, tj. Kuratorium (...) w L.. Wniosek ten został sporządzony w dniu 22 grudnia 2008 r. Przepis art. 116 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dopuszcza możliwość zgłoszenia wniosku w sprawie przyznania świadczeń za pośrednictwem płatnika składek. Zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. „a” ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) za płatnika składek uważa się pracodawcę w stosunku do pracowników. Stosownie natomiast do § 6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz. 1412), jeżeli przepisy ustawy [o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - § 1 ust. 2 pkt 1] dopuszczają zgłoszenie wniosku za pośrednictwem płatnika składek, za datę zgłoszenia wniosku uważa się datę sporządzenia wniosku przez płatnika. W okolicznościach sprawy niniejszej oznacza to, wniosek G. G. o przyznanie emerytury został zgłoszony w dniu 22 grudnia 2008 r., tj. w dacie sporządzenia go przez płatnika składek, za pośrednictwem którego został on zgłoszony organowi rentowemu.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., należy uznać za chybiony. Wnioskodawczyni nie nabyła prawa do emerytury, jak podniosła w apelacji, dopiero z dniem 13 lutego 2009 r., tj. w dacie wydania przez ZUS decyzji o przyznaniu po raz pierwszy prawa do tego świadczenia. Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nastąpiło to z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Stosownie natomiast do art. 129 ust. 1 ostatnio powołanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Mając na uwadze te przepisy ZUS w decyzji z dnia 13 lutego 2009 r. prawidłowo wskazał, że emerytura została przyznana od dnia 1 grudnia 2008 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o to świadczenie.

Nie może być uznane za trafne stanowisko wnioskodawczyni przedstawione w apelacji, że decyzją z dnia 23 kwietnia 2009 r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia prawa do emerytury i jednocześnie zdecydował o realizacji tego uprawnienia (wypłaty emerytury) od dnia 1 marca 2009 r. Decyzją tą, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, organ rentowy jedynie dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury oraz podjął (wznowił) wypłatę tego świadczenia od dnia 1 marca 2009 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o wypłatę zawieszony emerytury (wniosek z dnia 6 marca 2009 r.). Emerytura przyznana G. G. od dnia 1 grudnia 2008 r. byłaby jej wypłacana od tej daty, gdyby został spełniony warunek rozwiązania stosunku pracy, gdyż w tej ostatniej dacie obowiązywał przepis art. 103 ust. 2 a cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r. przez art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz.1507).

Z dniem 1 stycznia 2011 r. przepis art.6 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) dodał do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

W oparciu o ten przepis pozwany organ rentowy wydał zaskarżoną przez G. G. decyzję z dnia 6 października 2011 r. wstrzymującą wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r., ponieważ wnioskodawczyni nadal kontynuowała zatrudnienie.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12 (OTK-A 2012, nr 10, poz. 121) na który powołała się apelantka, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści tego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy. Analiza przedstawionych wyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że G. G., która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 grudnia 2008 r., nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją RP art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

Niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 r., jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdzono, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.”, a więc po uchyleniu powołanego

wyżej przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy, dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Trybunał Konstytucyjny stwierdził także, iż rozpoznawana przez niego sprawa nie dotyczyła istoty rozwiązania zawartego w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej nie ma znaczenia okoliczność, że wnioskodawczyni w dniu 6 marca 2009 r., a więc w okresie (8 stycznia 2009 r. – 31 grudnia 2010 r.), w którym nie obowiązywał już uchylony z dniem 8 stycznia 2009 r. przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, złożyła wniosek o podjęcie wypłaty zawieszzonego świadczenia, a ZUS decyzją z dnia 23 kwietnia 2009 r. wznowił wypłatę emerytury od dnia 1 marca 2009 r. G. G. prawo do emerytury nabyła bowiem od dnia 1 grudnia 2008 r. na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 13 lutego 2009 r., a jej wypłata była początkowo zawieszona z uwagi na nierozwiązanie stosunku pracy.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik wnioskodawczyni, powołując się na pogląd prof. I. Jędrasik-Jankowskiej, dodatkowo podniósł, że skutki powołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, rozciągają się również na grupę emerytów, do której zalicza się G. G., którzy wnioski o ustalenie prawa do tego świadczenia złożyli przed dniem 8 stycznia 2009 r., a następnie już po tej dacie złożyli wnioski o odwieszenie ich emerytur przyznanych przed dniem 8 stycznia 2009 r. Istotnie taki pogląd prof. Inetta Jędrasik-Jankowska wyraziła w rozmowie z Mateuszem Rzemkiem zatytułowanej: „Rząd dyskryminuje emerytów” („Rzeczpospolita” z dnia 9 sierpnia 2013 r., nr 185 (9609), C5). Sąd Apelacyjny nie podziela tego poglądu, bowiem pozostaje on w sprzeczności z cytowanym wyżej, przekonującym fragmentem uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12. Sytuację tej grupy emerytów, zdaniem Sądu Apelacyjnego, władny jest zmienić jedynie ustawodawca poprzez uchwalenie ustawy o zwrocie zawieszonych emerytur w spornym okresie.

Kolejny zarzut apelacji naruszenia art. 8 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP poprzez brak bezpośredniego zastosowania przepisów ustawy zasadniczej z pominięciem przepisów niekonstytucyjnych, tj. art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w zw. z art. 2, 21 i 64 Konstytucji RP, również nie może być uznany za trafny. W związku z tak sformułowanym zarzutem należy stwierdzić, że art. 8 ust. 2 Konstytucji RP dopuszcza możliwość bezpośredniego stosowania przepisów ustawy zasadniczej, o ile nie stanowi ona inaczej. Z kolei zgodnie z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Powołane następnie przez apelantkę przepisy art. 2, 21 i 64 Konstytucji RP nie regulują materii będącej przedmiotem przepisów art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.), uznanych za niezgodne z Konstytucją RP. W związku z tym te trzy przepisy ustawy zasadniczej nie mogą być bezpośrednio zastosowane w sprawie niniejszej. W tym miejscu należy zauważyć, iż Konstytucja RP w art. 67 ust. 1 jedynie ogólnie określa prawo obywatela do zabezpieczenia społecznego, pozostawiając ustawie określenie zakresu i formy tegoż zabezpieczenia. Powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma charakter zakresowy, bowiem dotyczy wyłącznie wskazanej w nim grupy obywateli (emerytów), do której z wyżej podanych przyczyn wnioskodawczyni nie może być zaliczona. W związku z tym jej sytuacja prawna nie może być oceniana z pominięciem przepisów uznanych za niekonstytucyjne.

Za chybiony należało również uznać zarzut naruszenia art. 193 Konstytucji RP poprzez brak zawieszenia postępowania i przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją RP art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w zw. z art. 2, 21 i 64 Konstytucji RP. W związku z treścią tego zarzutu należy zauważyć, iż apelantka wniosła skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c., a mianowicie wobec orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny wyżej powołanym wyrokiem o niezgodności z Konstytucją art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.). Nie zachodziła zatem podstawa do występowania przez Sąd I instancji do Trybunału Konstytucyjnego z kolejnym wnioskiem o zbadanie zgodności tych przepisów z ustawą zasadniczą.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność w/w przepisów orzeczona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, K 2/12 (OTK-A 2012, nr 10, poz. 121) nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą, co musiało powodować jej oddalenie.

Apelacja wnioskodawczyni jako bezzasadna, stosownie do art. 385 k.p.c., podlegała oddaleniu, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w pkt II wyroku.

Zaskarżony wyrok z urzędu podlegał sprostowaniu, bowiem w jego komparacji Sąd I instancji nieprawidłowo wskazał datę wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie wydanego w sprawie sygn. akt VII U 1169/12. Jako datę wydania wyroku objętego skargą o wznowienie postępowania Sąd Okręgowy wskazał dzień 16 kwietnia 2012 r., podczas gdy faktycznie został on wydany w dniu 13 czerwca 2012 r. (k. 33 akt sprawy sygn. VII U 1169/12). W związku z tym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. sprostował zaskarżony wyrok poprzez zastąpienie w jego komparacji niewłaściwie wpisanej tam daty wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie objętego skargą o wznowienie postępowania: „16 kwietnia 2012 r.” prawidłową datą: „13 czerwca 2012 r.”.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.